

לחמותי (הלוואי ועוד מעט אוכל להגיד "חמותי לשעבר") התחתנתי עם הבן שלך לפני קצת יותר מ-52 שנה. כמה לא רציתי להגיע למספר הכל כך סמלי הזה, אבל כנראה שלקדוש ברוך הוא יש תכניות אחרות בשבילי. גדלתי בבית מאוד מאוד ביקורתי ותמיד היה לי קשה עם אמא שלי. לא זכיתי לחום ואהבה והרגשתי לא אהובה. כשהגעתי אל הבית שלך נפעמתי מכמות החום והאהבה, מכל צורת התקשורת שהיתה מלאה ברגש והיום אני יודעת מה היתה הטעות שלי. ציפיתי שתהיי לי תחליף אמא. טעות מרה. חוויתי אלימות מהבן שלך ממש מהרגע שהסתיימו ה-7 ברכות. בהתחלה זה היה "בקטנה" (אם בכלל אפשר להגדיר אלימות במילה הזאת). צעקות. כל הזמן צעקות. ובקורת. בלי הפסקה. שאלתי את עצמי אם זה בגלל שאני צריכה לתקן משהו שלא תיקנתי בבית של אמא שלי. שנים הסתובבתי עם השאלה הזאת. היום, ממרום גילי ושנותיי ועם כל הניסיון שצברתי בחיי אני יודעת שפשוט שחזרתי את הטראומה. אבל לא עוד. אני מקווה. כאמור בהתחלה זה היה יחסית מינורי. אחר כך הגיעו המכות. אמנם לתקופה קצרה של חודשים בודדים, אבל נשארתי מצולקת. כל הזמן הייתי אשמה. כל הזמן לא בסדר. כל מה שעשיתי היה לא בסדר. כמה שניסיתי והתאמצתי, שום דבר מבחינתו לא היה בסדר. "את לא מנקה מספיק טוב, את חפיפניקית, את לא בלעבוסטע, אין לך נתינה".... להמשיך? ועם כל זה את היית שם עם הנתינה שלך. קניית לי כל כך הרבה דברים לבית, שאני אפילו לא יכולה לספור. מעבד מזון ותנור, מיקרוגל, מצעים, שמיכה מחממת לחורף, וגם דברים יותר קטנים. כל שנה קנית לי מתנה ליום ההולדת שלי. וגם לילדים שלי. ודמי פורים כמובן, וגם דמי חנוכה. אבל בתוך כל זה גם את היית עם הבקורת שלך. אמנם כל פעם שהייתי צריכה משהו הייתי מתקשרת ומבקשת עזרה ותמיד היית עונה לי בשמחה, כמו איך לנקות את הסיר שנשרף או את העובש שהצטבר באמבטיה, אבל הבקורת, הוי הבקורת... כשהילד השלישי שלי נולד שאלת אותי: איך תסתדרי עכשיו עם שלושה ילדים קטנים? את בקושי מצליחה לנהל את הבית שלך. כשישבתי אצלך במוצ"ש אחד אחרי שהגענו אליכם לשבת, היה לי זמן וניהלתי שיחת טלפון עם חברה. הסתכלת עלי ואמרת לי

בניצחון: "עכשיו אני יודעת למה את לא מספיקה לעשות כלום בבית. כי את מדברת בטלפון!" הוי, העלבון. כמה שזה מעליב. את נמצאת בבית שלי? יש לך מצלמה שמצלמת 47/5 מה בדיוק אני עושה בכל רגע ורגע? השיא היה כשהחלטתי להתגרש מהבן שלך. וזו היתה הטעות שלי. שעדיין ציפיתי ממך לתמיכה. טעות כואבת ומרה. כי כל השנים הגנת עלי מפני הבן הרשע שלך וכשהוא ביקר אותי ללא הפסקה אמרת לו: "היא תלמד, היא תלמד". "איזו טיפשה הייתי שציפיתי שתביני אותי במהלך שהחלטתי לעשות. כשהחלטתי סוף סוף לקום על הרגליים וכמו להגיד: "לא עוד! לא אהיה עוד למרמס". כשהבנתי שהבן יקיר לך לא ישתנה, החלטתי להתגרש. הגיע הזמן להפסיק לסבול. הגיע הזמן להבין שאני שווה ואני מלכה ולא אתן יותר שידרכו עלי. אבל את ברוב "חכמתך" כתבת לו בוואטספ: "בדין בבית הדין תגיד שאתה רוצה שלום בית ואז לא יהיה גט..." "מעולם לא כיבדת אותי. מעולם לא דנת לכך זכות. מעולם לא ניסית לשים את עצמך במקומי ולהבין את הכאב שלי מול האלימות והדורסנות של הבן שלך. מעולם. ואני התמימה קיוויתי לקבל ממך תמיכה. כשסוף סוף מצאתי עילה להוציא לבן שלך צו הרחקה, כתבת לי בוואטסאפ: "שאלוהים ישלם לך. אני מאחלת לך את מה שאת מאחלת לבן שלי". אז לא, אני לא מאחלת לו שום דבר. כל מה שאני רוצה הוא שהאיש הרע הזה יבין שאני לא הרכוש שלו ויסכים לשחרר אותי ויתן לי גט. זה כואב מאוד, הגילוי הזה, את יודעת? להבין שהכאב של הילדה הקטנה שבתוכי שלא זכתה לאמא עדיין לא התרפא, ואת ממש לא האדם המתאים ואולי אף פעם לא אמצא. אולי אני זו שצריכה להיות האמא בעצמי. ממני כלתך. בקרוב "לשעבר."